

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Daniele Šenkyříkem, advokátem, se sídlem Jana Wericha 576, Blatná, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 178,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 178, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 10. 7. 2012, č. j. X, žalovaná zastavila řízení o námitkách žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2012, č. X, o zamítnutí žádosti o invalidní důchod. V odůvodnění svého usnesení žalovaná uvedla, že žalobce vzal po jednání dne 14. 6. 2012 své námitky zpět, a proto podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o nich zastavila.

V žalobě proti tomuto usnesení žalobce namítal, že mu lékařka Lékařské posudkové služby žalované vyhrožovala a vydírala jej, a proto pod nátlakem podepsal, že bere námitky zpět.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 6. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 119, žalobu zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že neshledal pochybení žalované, neboť nezjistil, že by na žalobce byl činěn nátlak, nebo byl podveden či vydírán posudkovou lékařkou žalované, aby vzal své námitky zpět. Žalobce tato tvrzení neprokázal, ač na něm spočívá důkazní břemeno. Skutečnost, že byl při jednání žalované

seznámen s výsledkem posouzení zdravotního stavu, který neodpovídá jeho představě, není vydíráním. Projev vůle žalobce byl zdokumentován úředním záznamem, který žalobce vlastnoručně podepsal. To potvrdila i soudem slyšená svědkyně J. F., tajemnice Lékařské posudkové služby žalované, pracoviště Plzeň. Napadené usnesení žalované je tedy správné a odpovídá zákonu.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4 Ads 67/2013 - 21, zmíněný rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že předvolání k jednání ve věci samé (na 5. 6. 2013 od 9:00 hodin) doručil krajský soud pouze zástupkyni žalobce, zástupkyni žalované a svědkyni J. F. Přípisem ze dne 3. 6. 2013 oznámil krajský soud zástupkyni žalobce, že výslech svědkyně J. F. se na základě její žádosti uskuteční dne 4. 6. 2013 v 9:00 hodin. Soud současně zástupkyni žalobce vyzval, aby případné otázky pro svědkyni zaslala soudu do 4. 6. 2013 do 8:30 hod. Tento přípis byl zástupkyni žalobce doručen dne 3. 6. 2013 v 15:23 hod. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je však třeba předvolání k ústnímu jednání doručit nejen zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení, aby bylo zcela nepochybné, že účastník řízení byl o konání soudního jednání řádně a včas vyrozuměn. Nepostačuje tak doručení předvolání pouze zástupci, jak se domníval krajský soud. Nicméně pochybení spočívající v tom, že krajský soud nepředvolal žalobce k jednání konanému dne 5. 6. 2013, bylo částečně zhojeno tím, že žalobce o konání jednání informovala jeho zástupkyně a ten se k jednání dostavil.

Významnější pochybení však podle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu představoval výslech svědkyně konaný mimo ústní jednání, k němuž nebyl předvolán žalobce ani jeho zástupkyně. Sdělení ze dne 3. 6. 2013 o konání výslechu dne 4. 6. 2013 od 9:00 hod., jež bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 3. 6. 2013 v 15:23 hod., přitom nelze považovat za řádné předvolání k úkonu soudu. Zástupkyně žalobce totiž ani nebyla vyrozuměna o tom, že se může k výslechu svědkyně dostavit, nemluvě o nepřiměřeně krátké době od doručení sdělení do konání výslechu (17,5 hodiny). Krajský soud tedy tím, že žalobce ani jeho zástupkyni řádně nepředvolal k provedení výslechu svědkyně J. F., znemožnil žalobci být přítomen u provedení tohoto důkazu, klást svědkyni doplňující dotazy a následně se k tomuto důkazu vyjádřit jako k celku, včetně případného dojmu z nonverbální komunikace svědkyně. Krajský soud porušil právo žalobce na to, aby jeho věc byla projednána veřejně a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Řízení před krajským soudem bylo zatíženo zásadní vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V závazném právním názoru vysloveném ve zrušujícím rozsudku proto Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby v dalším řízení zejména zopakoval jednání včetně výslechu svědkyně J. F. a žalobci umožnil se tohoto výslechu zúčastnit.

V dalším řízení Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, č. j. 16 Ad 43/2012 - 178, žalobu opět zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že neshledal pochybení žalované, která zastavila řízení poté, co žalobce při jednání o jeho námitce proti rozhodnutí o zamítnutí

pokračování

žádosti o invalidní důchod vzal písemným prohlášením učiněným formou úředního záznamu tuto námitku zpět. Soud nezjistil, že by byl na žalobce činěn nátlak či byl podveden nebo vydírán posudkovou lékařkou žalované, aby vzal zpět podané námitky. Z provedených důkazů to nevyplývá a žalobce tato svá tvrzení neprokázal, ačkoliv na něm spočívá důkazní břemeno. Seznámení s výsledkem posouzení zdravotního stavu, který neodpovídal představě žalobce, není vydíráním. Projev vůle žalobce byl zadokumentován úředním záznamem, žalobce jej vlastnoručně podepsal, tudíž zpětvzetí námitek učinil zcela svobodně, vážně a srozumitelně. Tvrzení žalobce, že po mozkové příhodě v roce 2010 je pomalejší v chápání, což způsobilo, že nechápal, co podepsal, nebylo prokázáno žádnou lékařskou zprávou; z obsahu posudkového spisu nevyplývá, že by prodělal mozkovou příhodu. Soud tak nemá důvod pochybovat, že žalobce vzal námitky zpět zcela svobodně, vážně a srozumitelně, přičemž jeho projev vůle byl určitý, což potvrdila i soudem opakovaně slyšená svědkyně J. F. Návrh na doplnění dokazování výsledkem MUDr. L. L., posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy, a MUDr. M. P., posudkové lékařky žalované z pracoviště Plzeň, jakož i reprodukcí nahrávky pořizené žalobcem týden po zpětvzetí námitek u vedoucí posudkových lékařů v Plzni, soud zamítl jako nadbytečný, protože se netýkají zpětvzetí námitek.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní prostřednictvím svého zástupce namítl, že krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně nátlaku ze strany posudkové lékařky a že k prokázání této skutečnosti neprovedl navržené důkazy výsledkem svědků MUDr. L. L. a MUDr. M. P., jakož i reprodukcí nahrávky rozhovoru se zaměstnanci žalované. Krajský soud dále plně nevyhověl povinnosti uložené mu Nejvyšším správním soudem, když pouze umožnil klást doplňující otázky na svědkyni J. F., aniž alespoň přečetl protokol o jejím předchozím výslechu.

Dále podle stěžovatele rozhodovala ve věci vyloučená soudkyně. Nelze přitom souhlasit se závěrem krajského soudu o opožděném podání námitek podjatosti. Při prvním projednání věci před krajským soudem měl totiž v úmyslu tuto námitku podat, což mu bylo při ústním jednání dne 5. 6. 2013 rozmluveno tehdejší právním zástupcem. V případě druhého projednání věci před krajským soudem se o osobě soudce dozvěděl až z předvolání k ústnímu jednání na den 13. 11. 2013. Na základě zjištění, že nedošlo ke změně soudkyně, přestože měl opakované výhrady k jejímu způsobu vedení řízení, podal námitku podjatosti dne 7. 11. 2013.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel popisoval průběh jednání u krajského soudu, při němž soudkyně JUDr. Alena Hocká v reakci na námitku podjatosti údajně uvedla, že stěžovatele bude soudit ona. V reakci na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak měla říci, že má svoje zákony a nezajímá ji, co říká Nejvyšší správní soud. Během soudního jednání se tato soudkyně podle stěžovatele opakovaně vracela k jeho zdravotnímu stavu, ačkoliv sama konstatovala, že to není součástí jednání. Svědkyni pak soudkyně údajně pokládala návodné otázky.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanoveními § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami o nesprávném vedení výsledku svědkyně J. F. při jednání krajského soudu dne 13. 11. 2013 a o neprovedení dalších důkazů navržených stěžovatelem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tato tvrzení je nutné oproti názoru stěžovatele podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle nich došlo k vadám řízení před krajským soudem, které mohly mít za následek nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku, nikoliv k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem způsobilem ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve zmíněném zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu zejména zopakování jednání, včetně výsledku svědkyně J. F. Ta znovu vypovídala při jednání krajského soudu dne 13. 11. 2013 a na začátku výsledku uvedla, že všechno, co o věci věděla, již uvedla do protokolu o jednání soudu ze dne 4. 6. 2013 a nemá k tomu nic dalšího. Zástupce stěžovatele trval na opakování výsledku svědkyně, na což reagovala soudkyně tak, že protokol o výsledku svědkyně byl při jednání dne 5. 6. 2013 přečten a je nepochybně žalobci i jeho zástupci znám. Jestliže tedy svědkyně odkázala na obsah své výpovědi s tím, že nemá k věci co uvést, má dále zástupce žalobce možnost jí klást otázky, k čemuž soudkyně zástupce vyzvala.

Tento postup krajského soudu však nebyl v souladu se zněním § 126 odst. 3 občanského soudního řádu použitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení občanského soudního řádu totiž předseda senátu (samosoudce) nejprve vyzve svědka, aby souvisle vylíčil vše, co ví o předmětu výsledku, a teprve poté mu mohou klást doplňující otázky členové senátu (samosoudce) a účastníci řízení. Krajský soud byl tedy po zjištění totožnosti a po zákonném poučení povinen vyzvat svědkyni J. F. k souvislému vylíčení okolností vztahujících se k okolnostem zpěvzetí námitek stěžovatelem při jednání, které proběhlo na pracovišti žalované v Plzni dne 14. 6. 2012, a nemohl se spokojit s pouhým odkazem svědkyně na skutečnosti jí uvedené v protokolu o ústním jednání ze dne 4. 6. 2013. Takto si nemohl počínat obzvláště za situace, kdy předchozí výpověď svědkyně nebyla provedena zákonným způsobem a kdy toto procesní pochybení bylo důvodem pro vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Za této situace se nemohla svědkyně odvolávat na předchozí vadný úkon a měla být krajským soudem vedena, aby znovu nejprve souvisle vylíčila všechny rozhodné skutečnosti vztahující se k dané věci.

Nicméně stěžovatel a jeho zástupce položili svědkyni celou řadu otázek a odpovědi na ně obsáhly celý předmět výsledku. Svědkyně uvedla, že sice byla přítomna jednání, při němž došlo ke zpěvzetí námitek, nicméně při tomto úkonu se stěžovatelem o jeho zdravotním stavu jednala a potřebná vysvětlení mu poskytovala posudková lékařka. O stěžovatelem tvrzeném nátlaku při zpěvzetí námitek ani o nedostacích poučení o důsledcích tohoto úkonu se však svědkyně nezmínila. Průběh kladení otázek svědkyni tedy dostatečně nahradil absenci úvodní části její výpovědi, která měla spočívat v souvislém

pokračování

vyličení rozhodných skutečností. Proto nesprávné vedení výslechu svědkyně J. F. nemohl mít za následek nezákonnost rozsudku krajského soudu.

Stěžovatel však dále v podání ze dne 7. 11. 2013 a při ústním jednání ze dne 13. 11. 2013 navrhl provedení svědeckých výpovědi MUDr. L. L., MUDr. M. P., stejně jako reprodukci nahrávky rozhovoru s vedoucí posudkových lékařů pracoviště žalované v Plzni. Krajský soud však tyto důkazy neprovedl s odůvodněním, že jsou nadbytečné, neboť se netýkají zpětvzetí námitek.

Navržený svědek MUDr. L. L. nebyl ani podle tvrzení stěžovatele přítomen zpětvzetí námitek, takže se k okolnostem tohoto úkonu nemohl vyjádřit. Rozhovor s vedoucí posudkových lékařů v Plzni se však měl uskutečnit týden po zpětvzetí námitek a v něm měl stěžovatel hovořit o nátlaku ze strany posudkové lékařky, který údajně nikdo z přítomného personálu nezpochybnil. Proto určitou míru relevance reprodukce nahrávky tohoto rozhovoru nelze vyloučit. Lékařka žalované MUDr. M. P. se zúčastnila jednání, při němž došlo ke zpětvzetí námitek. Podle svědectví L. F. to byla přímo tato posudková lékařka, která při jednání dne 14. 6. 2012 probírala se stěžovatelem jeho zdravotní stav a poučovala jej o následcích zpětvzetí námitek. Jedná se tedy nepochybně o osobu, jež je nejvíce povolána objasnit okolnosti související se zpětvzetím námitek a vyjádřit se k tvrzení stěžovatele, že tento úkon byl učiněn pod nátlakem a při nedostatku náležitého poučení.

Zejména tedy závěr krajského soudu o nadbytečnosti svědecké výpovědi MUDr. M. P. je evidentně nesprávný. Navíc je vnitřně rozporný s dalším názorem soudu o neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatele. Jestliže totiž krajský soud k prokázání tvrzení stěžovatele, že k zpětvzetí námitek došlo v důsledku nátlaku a nedostatku náležitého poučení ze strany pracovníků žalované, neumožnil provedení relevantních důkazů, pak nemohl následně konstatovat, že stěžovatel tato svá tvrzení neprokázal.

Neprovedení výslechu svědkyně MUDr. M. P. a reprodukce uvedené nahrávky proto představuje vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V tomto směru došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou, podle níž rozhodovala ve věci vyloučena soudkyně krajského soudu. Tato námitka odpovídá důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Po vydání zmíněného zrušujícího rozsudku stěžovatel v podání ze dne 7. 11. 2013 vznesl námitku podjatosti vůči soudkyni JUDr. Aleně Hocké z důvodů osobních antipatií, jež se podle něho projevují v nedodržení procesních postupů konstatovaných Nejvyšším správním soudem. Podle § 8 odst. 5 věty druhé s. ř. s. účastník řízení musí uplatnit námitku podjatosti do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Stěžovateli byl zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, ve kterém se dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřoval důvody pro vyloučení JUDr. Aleny Hocké z projednávání a rozhodnutí v dané věci, dne 19. 9. 2013, avšak námitku podjatosti zaslal krajskému soudu až dne 7. 11.

2013. Námitka podjatosti tedy byla podána evidentně opožděně, takže krajský soud nepochybil, když v projednávání věci pokračoval v dosavadním složení.

Předvolání k jednání, od jehož doručení stěžovatel v kasační stížnosti odvíjí počátek lhůty pro uplatnění námitky podjatosti, byla jeho zástupci doručena dne 22. 10. 2013 a jemu samému o den později, takže námitka podjatosti byla i v tomto případě uplatněna po uplynutí sedmidenní lhůty. Navíc s ohledem na ústavní zásadu zákonného soudce nebylo možné, aby po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodoval o dané věci jiný soudce krajského soudu. Proto ani v případě podání námitky podjatosti v sedmidenní lhůtě od doručení předvolání k jednání na den 13. 11. 2013 by se nemohlo vycházet z toho, že se stěžovatel dozvěděl o osobě soudce až okamžikem obdržení tohoto předvolání a že tak v dané věci byla zachována lhůta pro uplatnění námitky podjatosti vůči JUDr. Aleně Hocké.

Nicméně pro uplatnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neplatí lhůta jednoho týdne uvedená v § 8 odst. 5 věty druhé téhož zákona. Proto důvodnost stížnostní námitky, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, posuzuje Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti, aniž by byl vázán tím, zda byla v žalobním řízení včasně uplatněna námitka podjatosti. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. 21 Cdo 3483/2008, které bylo publikováno pod č. 66/2010 Sb. NS. V tomto judikátu se jednalo o námitku, že v prvním stupni rozhodoval vyloučený soudce, která byla uplatněna až v odvolání.

Podle § 8 odst. 1 věty první a třetí s. ř. s. *„soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

Poměr soudce k věci je ve smyslu citovaného ustanovení třeba chápat jako přímý zájem soudce na daném řízení, zejména na jeho výsledku. Vyloučen by byl rovněž soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům pak mohou vedle vztahů příbuzenských a obdobných vzniknout i tehdy, je-li vztah soudce k účastníkům, popř. jejich zástupcům nepřiměřeně přátelský či naopak zjevně nepřátelský. Rozhodnutí o vyloučení soudce představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Soudce lze proto vyloučit z projednávání a rozhodnutí věci, která mu byla zákonným postupem přidělena, jen výjimečně a ze závažných důvodů, které soudci reálně brání v nezávislém, nestranném a spravedlivém rozhodování (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16).

Uvedená procesní pochybení, kterých se krajský soud dopustil v žalobním řízení před i po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, samy o sobě nepředstavují důvody vedoucí k závěru, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně. Podle již zmíněného ustanovení § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. totiž důvodem k vyloučení soudce

pokračování

nemohou být okolnosti spočívající v postupu soudce v řízení o projednávané věci. Závěr o podjatosti soudkyně by mohl Nejvyšší správní soud učinit jen za situace, kdyby zmíněné procesní vady byly výrazem jejího negativního vztahu k posuzované věci či nepřátelského vztahu ke stěžovateli.

Takový závěr však není možné z obsahu spisu krajského soudu učinit. Z protokolu o jednání ze dne 13. 11. 2013 sice vyplývá, že soudkyně několikrát stěžovatele napomínala, z ničeho však nelze dovodit, že by tak ve skutečnosti činila kvůli osobní antipatii ke stěžovateli, a nikoliv kvůli jeho chování v jednací síni, jak bylo zaprotokolováno. Dále z protokolu o jednání nevyplývá, že by soudkyně kladla svědkyni nepřípustné otázky. Soudkyně neochotně akceptovala odůvodněný závazný právní názor nadřízeného soudu založený na dlouhodobě konstantní judikatuře Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, který dost nevhodně podrobila kritice před účastníky řízení v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku (byť *obiter dictum*). Nicméně tuto skutečnost nelze chápat jako výraz podjatosti soudkyně, a to zvláště za situace, kdy se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu řídila a výslech svědkyně J. F. zopakovala, byť uvedeným vadným způsobem.

Nejvyšší správní soud tedy za dané situace neshledal relevantní důvody, na základě nichž by mohl vyslovit závěr, že v řízení před krajským soudem rozhodovala vyloučená soudkyně. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

Nicméně s ohledem na další shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V dalším řízení krajský soud za stávajícího obsazení provede důkazy výsledkem svědkyně MUDr. M. P. a reprodukcí nahrávky rozhovoru stěžovatele svedoucí posudkových lékařů pracoviště žalované v Plzni. Krajský soud je však oprávněn provést i jiné důkazy, pokud taková potřeba vyjde v dalším řízení najevo. Až na základě tohoto dokazování bude možné učinit spolehlivý závěr o tom, zda v posuzované věci bylo zpětvzetí námitek učiněno pod nátlakem posudkové lékařky a bez náležitého poučení o důsledcích takového úkonu, či nikoliv.

V novém rozhodnutí krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, včetně odměny ustanoveného zástupce stěžovatele.

Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel podle svého tvrzení uvedeného při jednání soudu ze dne 13. 11. 2013 podal novou žádost o invalidní důchod. V předešlém řízení před správním orgánem, jež bylo ukončeno zpětvzetím námitek, se domáhal uznání invalidity od 25. 11. 2009. Pokud tedy na základě nové žádosti bude stěžovateli přiznán invalidní důchod od 25. 11. 2009 do pěti let od tohoto data (což lze reálně předpokládat), nezanikne nárok na výplatu žádné části tohoto důchodu (srov. § 54 a § 55 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů). Je tak

na úvaze stěžovatele, zda má smysl pokračovat v žalobním řízení, jehož předmětem mohou být jediné okolnosti vztahující se ke zpětzetí námitek v rámci předchozího řízení před správním orgánem, a nikoliv posouzení zdravotního stavu stěžovatele k uvedenému datu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu